

fældige forbigaaende Højkonjunkturer ikke skal ødelægge de Værdier, der er i Skovene, saaledes maa vi ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side træffe Foranstaltninger til, at ikke ganske tilfældige og forbigaaende Prisbevægelser kan forrykke eller ødelægge ikke blot Besiddelsesformen, men ogsaa den Jordfordeling, vi har her i Landet, og som har vist sig at være saa overordentlig heldig for Landets Udvikling baade i økonomisk og social Henseende.

Naar jeg nu stiller Forslag om, at denne midlertidige Lov fornyes ikke blot for et Aar, men for to Aar, nemlig indtil 1. April 1923, er det, fordi det forekommer mig, at der vil være en Fare ved at lade denne Lovgivning løbe ud, uden at der sættes noget andet i Stedet, men det er altsaa ikke, fordi jeg i eet og alt finder Loven tilfredsstillende. Der maa altid være nogen Bevægelsesfrihed, det gaar ikke an ved Lov at bestemme, at saaledes som Jorden nu en Gang er fordelt mellem Ejendommene, saaledes skal den til evig Tid være det, der maa være Adgang til at handle fra Ejendom til Ejendom. Det er ogsaa meget farligt for Lovgivningsmagten at skære tværs igennem det hele og sige, at naar en Ejendom har den og den bestemte Størrelse, maa den ikke gaa ned derunder, thi der kan jo til sine Tider fremkomme særlige Forhold. Derfor maa der være nogen Bevægelsesfrihed, saa at der kan tages visse Hensyn i de enkelte Tilfælde. I den Lov, der her er Tale om at forny, er der da ogsaa indrømmet Landbrugsministeren Dispensationsret i en Række visse nærmere angivne Tilfælde og derud over en almindelig Dispensationsfrihed, forsaavidt de kommunale Raad har anbefalet de paagældende Andragender. Naar den Slags Sager skal afgøres af Landbrugsministeriet, ligger det imidlertid i Sagens Natur, at der næsten altid vil blive givet Afslag, naar der er Spørgsmaal om at gaa ud over de Rammer, som Loven fastsætter, thi skal man her i København i et ministerielt Kontor skønne over Forholdene et Sted ude i Landet, maa man gaa efter visse bestemte Regler, hvis man da ikke vil ind paa den rene Vilkaarlighed. Under Overvejelserne af denne Sag har jeg ogsaa tænkt mig den Mulighed, at lægge større Vægt paa Kommunalbestyrelsernes Udtalelser og egentlig at lægge Hovedansvaret over paa disses Skøn, men ogsaa denne Fremgangsmaade rummer en Fare for Vilkaarlighed, idet der jo kan træffes forskellige Afgørelser i de forskellige Kommuner, ligesom personlige Forhold kan komme til at spille ind paa en mindre tiledstillende Maade.

Det vil derfor efter min Mening være rigtigt, at hele dette betydningsfulde Spørgsmaal tages op til en grundig Overvejelse, inden vi gaar til at afløse denne midlertidige Lovgivning med en mere varig Lovgivning. Hele Sagen trænger til en samlet Overvejelse; de Bestemmelser, der indeholdes i den midlertidige Lov, bør sikkert optages i den egentlige Udstykningslov, som blev givet i 1906. Dette tror jeg saa meget mere, som der ved Genforeningen med de sønderjydske Landsdele er opstaaet forskellige Spørgsmaal, som trænger til en Løsning. Forholdene dernede er ikke ganske de samme som her, saa at det vil være nødvendigt at tilvejebringe særlige Bestemmelser for Sønderjyllands Vedkommende, hvorved det kan blive klart, hvorledes man har at forholde sig.

Naar jeg derfor nu foreslaar, at den midlertidige Lov fornyes til 1. April 1923, er det, fordi jeg anser det for ønskeligt, at der nedsættes en Kommission til at tage hele Spørgsmaalet op til en samlet Overvejelse, der skal omfatte saavel den almindelige Udstykningslov som den midlertidige Lov, der her er Tale om at forny, samt endelig de gældende Bestemmelser i de sønderjydske Landsdele.

Med Hensyn til Lovens Administration i de kommende Aar, ønsker jeg her at udtale, at medens vi i Landbrugsministeriet hidtil er gaaet ud fra den Betragtning, som jeg nys nævnte, altsaa at vi har følt os forpligtede til saa at sige at afslaa alle Andragender om Dispensation fra Loven, selv i Tilfælde, hvor der utvivlsomt var særlige Forhold til Stede, der talte for en Dispensation, saa vil Ministeriet nu i noget større Udstrækning tage Hensyn til, hvad Kommunalbestyrelserne mener. Der skal dog i denne Udtalelse ikke ligge nogen Forpligtelse for Ministeriet til ikke at afgive et selvstændigt Skøn. Det er jo en Betingelse for ministeriel Dispensation, at den vedkommende Kommunalbestyrelse anbefaler Andragendet, saaledes at Ministeriet ikke vil være i Stand til at foretage Dispensation i de Tilfælde, hvor Kommunalbestyrelsen fraraader Udstykning eller Nedlægning af bestaaende Brug.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at den midlertidige Lov fornyes indtil 1. April 1923.

I Forbindelse hermed har jeg den Ære at fremsætte Forslag til midlertidig Lov om Forbud mod Nedlægning af bestaaende Landbrug og om Indskrænkninger i Retten til Udstykning i de sønderjydske Landsdele. Som jeg nys berørte, er Forholdene i de sønder-